

Proloog

Inimesed surid Port Trevanis iga nädal, ning see oli kõigile teada tõsiasi. Alati, kui see juhtus, erines mõrv eelmisest, ning kõigil kordadel tekkis pikk nimekiri keeruliste motiividega kahtlusallustest. Mitte kunagi polnud palju verd, mitte midagi, mis oleks pühapäevases lõunasöögilauas isu ära ajanud, ning ühe tunni jooksul oli mõrv üldjuhul lahendatud.

Asi oli nimelt selles, et mõrvad olid reaalsed vaid senikaua, kuni „Doktor Wenn viib läbi uurimise” režissöör hõikas „Stopp!”, mispeale laibad tõusid püsti ja kõndisid minema, et süüa võileiba ja lasta värskendada kunstverd. Molly einestas sageli koos nendega ja aitas hoolitseda selle eest, et nad ei ajaks kostüümidele nii palju toitu, et see garderoobis probleeme tekitaks.

Aga surnukeha kaljunukil ei tõusnud püsti ega saanud enam iial kusagile kõndida. Veri oli ehtne ja kärbsed olid ehtsad, ning jäine, iiveldama ajav hirm Molly kõhus, kui ta tõstis pilgu laibalt ja vaatas silma oma endisele kallimale, oli päris kindlasti ehtne.

„Seda,” ütles naine, „stsenariumis polnud.”

Esimene peatükk

„Tere tulemast Port Trevanisse, „Doktor Wenn viib läbi uurimise” sünnipaika! Ma tean, et te kõik olete selle sarja suured fännid, ning ootan kannatamatusega aega, mil saan teile näidata põhjalikumalt linna, kus ma kasvasin.”

Molly Higginsi kõrvu jõudis pomin: „Ossa, kui õnnelik tüdruk!” Ta keeras igapähele neist otsa vaadates naeratuse võimsuse põhja.

Port Trevan: kena kohake, kuhu sõita üheks päevaks või isegi terveks nädalaks. Veidi vähem kena, kui veeta seal lapsepõlv, ning üldse mitte tore paik, kui sinna kinni jääda, eriti veel juhul, kui sinu perekonnanimi on Higgins. Ja Molly, nagu linnaelanikud armastasid talle meelde tuletada, oli päris kindlasti Higgins.

„Väga õnnelik,” nõustus ta rõõmsasti ning suunas turistid Fore Streetile, mööda kohvikust, kus filmiti hea doktori ja tema abikaasa kohtumised ning kus nad kohvi jõid ja kooki sõid. Molly oli viis suve järgemööda sinna tööavalduse andnud ja iga kord eitava vastuse saanud.

Ta osutas Vana Koolimaja hotellile, mis oli ühtlasi väga õe Ursula ordu nunnade kodu ning kus Molly vahetevahel käis koristamas tube, mis aga hiljem alati üle kontrolliti, et teha kindlaks, ega ta polnud midagi pihta pannud.

Pea kohal tiirutasid ja kriiskasid kajakad, ning üks neist sööstis alla ja ehmatas naist, kes parasjagu pirukat hammustas.

„Kajakatel tuleb silm peal hoida,” lausus Molly. „Nad pistavad kõik nahka. Minu vanaisa tavatses ikka öelda, et kui teil peaks kunagi tekkima vajadus laibast vabaneda, siis jäta see lihtsalt välja kajakatele.”

Loomulikult oli ka vanaisa olnud Higgins, mistõttu Molly ei soovinud liiga pikalt juurelda selle üle, *miks* tal oli kombeks seda öelda.

Port Trevani linn paiknes peamiselt väikese lahe idapoolses küljes, kiltkivist ja värvitud kividest ehitatud majad rüsesid omavahel päikesekildude pärast. Niisugusel päeval nagu täna, mil päike lubivärvilt vastu peegeldus ning mere akvamariinsiniselt sädelema ja rohu smaragdrohelistelt sätendama pani, tekkis aga tunne, et oled piltpostkaardi sees.

„Ajast ja arust ning kõik teavad sinust kõike,” pomises Molly omaette ja pöördus siis särava naeratusega turismigrupi poole.

„Kui te nüüd pilgu üle abaja pöörate, näete doktor Wenni maja – just, seesama punase välisuksega väike hoone.” Kaamerad klõpsusid, nutitelefone hoiti kõrgel üleval. „See on eramaja, mistõttu sisse minna me ei saa ...”

Sellele reageeriti pettunud pominaga, otsekui oleks Molly süüdi, et majas keegi elab.

„... aga siit avaneb suurepärase vaade, mistõttu jääme korraks seisma ja teeme väikese pildistamispausi.”

Ta keeras selja ja lasi septembrialguse päikesel soojendada nägu, kuni grupi liikmed klõpsutasid uduseid fotosid millestki, mida nad igal pühapäevaõhtul kõrgresolutsioonis oma teleriekraanil nägid.

Molly ei saanud turismigruppidest aru, aga et talle maksti, manas ta näole naeratuse ja rääkis seda, mida taheti kuulda.

Mis siis sellest, kui paari naljajuttu oli veidi ilustatud? Mis siis sellest, kui mõned neist olid algusest lõpuni välja mõeldud? Kõigile meeldis kuulda lugusid Pete Attwaterist, näitlejast, kes mängis eksikombel päris arstiks peetud doktor Wenni. Lool oli tõepõhi all, küll aga jättis Molly vahele selle osa, kus üks patsient püüdis mehe hiljem kohtusse kaevata. Seejärel ilmus välja pärisarst, kõik lahenes, ning polnud mõtet ebameeldiva tegelikkusega kogu lugu ära rikkuda.

Molly liikus tarmukalt edasi ja möödus McGilly luitunud rannapoest, mis – hoolimata sellest, mida proua McGilly ise asjast arvas – oleks imehästi sobinud armsaks kohvikuks, seintel „Doktor Wenni” teemalised trükised ja valikus temaatilised koogikesed. *Mina aga saaksin tegeleda oma äriaga ega sõltuks enam turistide antud kasinast*

jootrahast ning oleksin ühtlasi esimene Higgins, kes rajaks seadust rikkumata eduka ettevõtte ...

„Ning see siin on põiktänav, kus doktor Wenn päästis sarja teisel hooajal lämbuva naise.” Molly osutas kitsale tänavale, kus ta oli saanud oma elu esimese suudluse. „Seal üleval on aga majake, kuhu asus elama doktor Wenni ämm,” ja kus proua Lamplugh’ mastif oli teda lapsena hirmutanud.

„Allpool paikneb Johnny Wenni maja,” jätkas ta, näidates käega hallile eesuksele, kus võis vahel doktor Wenni pahast poisist venda näha oma mootorratast parandamas. T-särgi varrukad üles kääritud, musklid läikimas, seksikas mustuseplekk põsel.

Molly polnud hoones kordagi sees käinud. Tal polnud sellest majast mälestusi, ei häid ega halbu. Johnny Wenn oli väljamõeldud tegelane.

Oleks seda vaid Conor Blackstone.

Ta peab harjutama, kuidas olla noormehega kohtudes muretu ja ükskõikne. Võib-olla peaks isegi teesklema, et ei mäleta teda. Ei, see ei mõjuks hästi. Kõige parema mulje jätaks ta juhul, kui oleks muretu. Sama muretu nagu Port Trevan suvel. Ta oli edasi läinud.

„Edasi läinud. Ma lähen oma eluga edasi,” pomises ta endamisi.

„Kuidas palun, kullake?”

Molly manas näole naeratuse ja tõstis häält. „Läheme nüüd edasi ...”

Aga keegi ei tahtnud mööda tänavat edasi minna. Kõik tahtsid seisma jääda ja pilte teha ja akendest sisse piiluda, et näha, kas Conor on kodus.

Conor Blackstone, kes mängis Johnny Wenni. Conor Blackstone, kes oli peamine põhjus, miks sarjal oli alla viiekümneseid naisfänne. Conor Blackstone, kellel olid tumesinised silmad ja piraadinaeratus ja äärmiselt atraktiivsed musklid.

Conor Blackstone, kes oli Mollyle öelnud, et kavatseb „Doktor Wennist” pärast hooaja lõppu lahkuda, mistõttu Molly oli olnud ettenägelik ja kaubelnud endale selleks aastaks tegevuspaika töökoha, aga saanud siis teada, et mees tuleb kindla peale tagasi, ning nüüd tuli Mollyl temaga silmitsi seista, pärast kõike, mida nad eelmisel suvel olid teineteisele öelnud ja mida nad olid teinud ...

„Kas ta on tore?” küsis naine roosas tuulepluuis. „Conor Blackstone.”

Molly võttis end kokku. Conoril oli palju häid omadusi: ta oli tark, andekas ja voodis väga hea –, aga tore ta vististi polnud. Ta oli kaugelt liiga seksikas, et olla tore.

Toredad poisid ei murra tüdrukute südant.

„Imetore,” vastas ta, suul naeratus, mis tegi näole haiget. „Kogu näitetrupp on fantastiline. Lähme vaatame nüüd teemaja üle ...”

Pärast viietunnist sõitu tüdinud jälituskoera seltsis nais Port Trevan veelgi imetlusväärsemana, kui Conor mäletas.

Ta parkis auto Hill House'i ette, sirutas lihaseid, ning jäi üle kaljude vaatama sadamat ja linna selle taga. Polnud ime, et „Doktor Wenn viib läbi uurimise” oli nii populaarne. Ainuuksi sarja võttepaik oli igast filmitähest ilusam.

Ta silmitses hella pilguga majakest, mida ta tavaliselt üüris, ning andis nagu alati vaba voli kujutlusele, et elabki päriselt seal. Et kui võtted läbi saavad, ei lähe ta tagasi Londonisse, vaid jääbki koos Demelzaga siia, ning võib-olla leiab tema õde samuti läheduses tööd, ja äkki Molly ...

Ei. Mitte Molly. Molly oli teinud talle valusalt selgeks, et ta ei kuulu siia, ja ta oli tundnud kergendust, kui Molly oli eelmisel suvel Exeteri tagasi läinud. Just. Kergendust.

Demelza jooksis maja juurde, tagasi tema juurde, tormas rannakaljut ääristava müürini, pissis maanteele, kihutas tagasi ja jäi seisma, põntsutades sabaga lootusrikkalt vastu mehe sääri.

„Las ma mõistatan,” lausus Conor teda karvaste kõrvade vahelt sügades. „Tahad jalutada?”

Koera saba tõusis kähku üles ja laksatas veel kord vastu mehe reit. Varjupaigast oli kinnitatud, et tegu on emase jälituskoeraga, aga Conori meelest oli ta pigem kaelkirjaku ja lumeinimese ristand.

Conor haaras kaelarihma ja vaatas kella. *Justkui sa teaksid, millal mõõnaaeg algab, Conor Blackstone.* Lähedal oli jalgrada, mis viis otse üle kaljude väikese laheni, aga ainult juhul, kui oli mõõn. Tõusuajal polnud randa kus kõndida.

„Võtame ette jalutuskäigu alla ja vaatame järele, kas kalurite ühistu seinal on tõusu- ja mõõnaaegade tabel,” ütles ta Demelzale. „Ja kui ei ole, saame seal õlut juua ja vaadet nautida, enne kui kogu paik kaameraid ja prožektoreid täis topitakse.”

Kui koer teda innukalt mäest alla sadama poole sikutas, hingas ta sügavalt sisse. Meresoola ja niidetud muru lõhna ning mädanenud vetikatele ainuomast vaevu tabatavat haisu.

Kalurite ühistu hoone seisis otse Plattil, väikesel kivipinnal, mis ellingu kõrval merre ulatus. Ning jah, klaasist esiküljega kastikese sees oli tõepoolest tõusu- ja mõõnaaegade tabel. Ta kallutas mobiili, et tuleviku tarbeks sellest foto teha, Demelza aga sikutas juba üle käsivarre heidetud kaelarihma.

„Muide, selleks on olemas mobiiliäpp,” lausus hääl Conori selja taga, ning mööda mehe selgroogu jooksis alla hirmuvärin.

Pole võimalik. Naine oli eelmisel aastal öelnud, et jääb siia vaid suve lõpuni.

Kui Conor oli kaalunud varianti, et Molly võib sellel aastal tagasi tulla – ta oli jumalalt seda palunud –, oli ta kujutlenud, kui ükskõiksel ja reserveeritult ta naist kohates käitub ning võib-olla teeskleb isegi, et ei tunne teda ära. Aga ta ei kujutanud ette, et tema koera soov naisega kohtuda on nii suur, et too tõmbab oma peremehe peaaegu pikali ning et see võib talle peaaegu maksma minna nutitelefoni.

Rahu, Blackstone, rahu!

Mobiili ja koera paika pannud, tõmbas ta hinge ja tõstis pilgu.

Punased juuksed, pikad jalad, tedretähnid. Oh sa kurivaim!

„Molly,” ütles ta, ning naine kinkis talle naeratuse, mida kõige täpsemini kirjeldades oleks võinud nimetada ükskõikseks.

„Conor. Milline uskumatult pöörane juhus,” sõnas naine emotsioonitult.

Rahu, Blackstone, sa oled näitleja. Hoia end vaos. Ta tõmbas silmad vidukile. „Mida sina siin teed?”

Molly libistas erilise ettevaatusega pilgu üle tänava: kalurite ühistu, sadamavaatega külalismaja, vetikate ja surnud krabidega risustatud liivarand.

„Ma elan siin,” vastas naine, justkui Conor oleks idiot.

„Ei ela,” ütles mees, justkui olekski.

Conor poleks oma agendilt „Doktor Wenni” neljandaks hooajaks nii visalt rolli kaubelnud, kui ta oleks teadnud, et Molly on jälle siin.

Temas tõstis pead hirm. Püha jumal, pole võimalik, et naine on päriseks siia kolinud. Eelmisel suvel oli ta siin viibinud vaid paar nädalat. Vähemalt seda oli ta ise väitnud. Oli lihtsalt oma perele külla tulnud. Tegelikult elas ta Exeteris või mingis sarnases kohas. Ei suutnud ära oodata aega, mil pääseb sinna tagasi.

Conor polnudki mõistnud, miks Molly tahtis nii meeleheitlikult sellest paigast minema pääseda. Talle näis see paradiisina, aga Molly oli pähe võtnud, et tahab siit ilmtingimata lahkuda.

„Nojah, mitte just *siin*,” nõustus naine ümbrusele viidates. „Aga ma elan tõepoolest Port Trevanis.” Ta pomises midagi, mis kõlas nagu *oma pattude pärast*.

Mees neelatas. „Sa siis polegi lihtsalt külaskäigul?” sõandas ta küsida, sama lootusrikas nagu Demelza.

„Eip. Mulle meeldis siin nii väga, et otsustasin jääda,” sõnas Molly mitte eriti veenvalt. „Tere, Demelza. Tervitus, kaunitar!” lisas ta naeratusega, mis oli mõeldud vaid koerale.

Ahne mistahes liiki tähelepanu järele, nuhutas Demelza Mollyt nagu ammu kadunud sõpra.

Mida ta võis vabalt ka teha. Demelza oli kerinud end Conori voodi jalutsisse kerra rohkem kui korra nendel puhkudel, mil selle asukaks oli olnud Molly. Molly, tedretäppidega, mis ei lõppenud tema T-särgi kaeluse juures, leegitsevate juuste ja nahaga, mis lõhnas nii õigesti ...

Ei, ta ei saanud siia kolida, ei saanud, see on katastroof ...

„Aga,” alustas Conor ning just siis katkestas teda hõige rannalt.

„Ma ei näe sind, Molly!”

„Väga hea!” karjus naine vastuseks. Conorige lisas ta justkui möödaminnes: „Georgial oli lihtsalt tarvis nägemisulatusse piire kontrollida. Kas sa ei kavatsengi vaest peni rihma otsast valla päästa? Ta tahab kangesti jooksu pista.”

Pagana Molly, oskab alatasa teda kimbatusse viia. Conorit oli juba eelmisel suvel häirinud, et naine näis alati kõigist ja kõigest kõike teadvat, et ta tundis end ülikoduselt selles ideaalses idüllilises paigas, kus kohalikud kohtlesid teda, Conorit, otsekui sissetungijat, kahtlast kaju.

Ning nüüd oli Molly siin, nagu vana rahu ise, ega lasknud end karvavõrdki häirida tõsiasjast, et oli nädal enne filmimist temaga kohtunud. Ta pidi aimama, et Conor siia tuleb. Ta pidi teadma, et mees tuleb, eriti veel arvestades asjaolu, et ta ise töötab ...

„Kuule, kas sa mainisid Georgiat? Georgia Willist?” Georgia oli viimasel paaril aastal olnud abiprodutsent. „Kas sa töötad tema juures?”

Molly kehtas muretult õlgu ja lükkas juuksesalgu silme eest. „Jep. Ta vajas kohalikku suhtekorraldajat ja see teema on mulle tuttav.” See oli ilmselgelt nali. Conor ei naernud.

Suurepärane. Molly pole mitte ainult siin, vaid ka töötab sarja võttepaigas. Tal ei õnnestu mitte mingi imega naist vältida.

„Hei, Melze!” ütles Molly koerale, kes end tema poole kiskus. „Tahad mööda randa ringi joosta? Muidugi tahad! Oi, kuidas sa seda tahad!”

Conor, keda Demelza edasi sikutas, hakkas abitult liikuma Molly kannul alla randa, ning seal seisiski „Doktor Wenni” abiprodutsent, kes toksis tahvelarvutit ja püüdis samal ajal juukseid silme eest eemale lükata.

„Vaata, kelle otsa mina komistasin,” nentis Molly kiretult, mispeale Georgia tõstis pilgu ja jäi silmi kissitades üle prillide meest vaatama.

„Conor! Juba nii varakult kohal.” Georgia sööstis ettepoole ja oleks meest kallistades teda äärepealt oma tahvelarvutiga tonksanud.

Conor kehtas kohmetust tundes õlgu, sest Molly jälgis teda. „Ma tahtsin end sisse seada. Olla kindel, et Demelza ...” Ta viipas koera rihma otsast lahti päästes käega, mispeale loom nagu püssikuul minema kihutas.

Hetkeks saatsid kõik kolm pilguga koera, kes jooksis nii kiiresti, et ta jalgade asemel oli ähmane laik. Loom vihises loodusliku sadama ühest kaljusest küljest teiseni, tormas pladinal merre, pörkas korraks

sadamamüürini viivale teetammile ja hüppas siis suurde kividevahelisse lomp.

„Täna öösel magab ta hästi,” täheldas Georgia.

„Seda koera ei väsita miski nii tugevalt ära, et ta öö läbi magaks,” nentis Molly, ning kui ta taipas, mis tal üle huulte oli lipsanud, värvusid ta põsed punaseks. „Ma tahtsin öelda, et mulle tundub nii,” lisas ta kiiresti, mispeale Conor vargsi naeratas. Võib-olla polnudki Molly eelmisel aastal juhtunu suhtes nii ükskõikne, nagu teeskles end olevat?

Aga Georgia, kelle tähelepanu oli juba tahvelarvutile pööratud, ei paistnud midagi märkavat. „Kas sa oled Mollyga tuttav?” Jumal tänatud: naine oli fantastiline produtsent, aga armastas kohutavalt keelt peksta.

Molly jäi Conorile kulmukergitusega otsa vaatama.

„Me ... ah jaa, mulle tundub, et sa olid ka eelmisel aastal siin?” küsis Conor Molly varasemat ükskõiksust jäljendada püüdes.

„Ma olen siin üles kasvanud,” lausus Molly, see väike nõid.

„Selge pilt, ma lihtsalt arvasin, et sa olid siin kellelgi külas.”

„Olingi. Aga siis otsustasin jääda. Sa ütlesid, et ei tule tagasi. Väitsid, et sulle tehti parem pakkumine.” Conor vaatas talle tulivihaselt otsa.

Seda oli ta tõesti öelnud. Eelmisel aastal oligi ta nõnda arvanud. Ta oli kuude kaupa püüdnud järeلسarja osa saada. Lila – kes oleks mänginud peaosa – oli samuti nõus. Stsenaristid olid huvitatud. Aga produktsioonifirma arvas, et see juhiks „Doktor Wennilt” liiga palju tähelepanu eemale – ning Conor aimas, et ka hea arst ise ei soovi kaotada näitlejat, kelle jaoks sari on loodud.

Ent eelmisel aastal oli Conor valvsuse kaotanud ning Mollyle tööpakkumisega muljet avaldada püüdnud. Ja vaat mis sellest sai. Produktsioonifirmal oli tema nuiamisest ning pidevatest katsetest oma teksti kärpida saanud kõrini, ning sellel hooajal oli ta ekraaniaega saanud vaid tänu oma pitbullterjerist agendile.

Pealegi oli Molly ta kõigest hoolimata ikkagi hüljanud.

„Sa siis teedki seda?” tahtis Georgia teada, sära silmis. Uudishimulik pisike orav. „Lahkud?”

„Ei.” Conor ütles seda liiga kiiresti. „Ei, ma – ühesõnaga, üks pakkumine ... Tegelikult oli juttu ...” Ta ei tohtinud mainida naisele sarja „Preili Lawrence viib läbi uurimise”. Eriti veel seetõttu, et asjad ei paistnud edenevat.

Päris kindlasti polnud tal praegu tarvis panna Molly Higginsi pähe mõtet, et on läbi kukkunud. Jumal hoidku, see käiks ju tema uhkuse pihta.

„Nojah, äkki sõidangi varsti Ameerikasse,” parandas ta end justkui möödaminnes, sest oli juba tükk aega tagasi mingi filmi superkangelase rolli kandideerimiseks video lindistanud. Tal polnud isegi mitte pisitillukest võimalust see roll endale saada, aga päris vale see jutt ka ei olnud. „Mitte miski pole veel kivisse raiutud, tegu on lihtsalt osaga, mille kallal ma parasjagu töotan. Aga pidage meeles, et teie pole sellest midagi kuulnud,” hoiatas ta, „nii et kui keegi seda mainib ...”

„Siis olen täielikus hämmingus,” lubas Molly, silmad vallatud. Need olid nagu Demelza kasukas, need Molly silmad. Erineva värvi varjundiga iga kord, kui Conor neisse vaatas.

Ning mis Demelzasse puutus ...

Viimaks ometi oli tõusuaeg alanud, sest teetamm, mida mööda koer oli jooksnud, hakkas silmanähtavalt niiskusest läikima. Veel sentimeeter või kaks ja tamm jääb vee alla, ning ehkki Melzel poleks olnud midagi selle vastu, kui ta käpad märjaks saanuksid, ei tahtnud Conor, et peni peaks ujuma vastuvoolu, kui tõus jätkub.

Ta palus vabandust, et peab minema koera päästma, ning tundis terve tee endal Molly pilku.

„Preili Lawrence viib läbi uurimise” oli olnud tema idee, aga ta oli teinud vea, öeldes meediakompaniile RMC Productions, et kui nad seda filmima hakkavad, tuleb ta „Doktor Wennist” ära. Kolme hooaja järel oli tal tekkinud tunne, et doktor Wenn tammub paigal, ning ehkki tegu oli kindla tööga, pidas ta seda tüütuks. Režii, mida tema ja Lila olid „Preili Lawrence viib läbi uurimise” jaoks kavandanud – 1960-ndate aastate Cornwallis elav Jamaica päritolu sekretär, kes võitleb koos oma potentsiaalse kallima, pahast poisist mootorrattur

Johnny Wenniga kuritegude ja ebaõigluse vastu –, oli tunduvalt põnevam ja asjakohasem.

RMC Productions oli kaht staari kaotada kartes paanikasse sattunud ning tuletanud Conorile meelde, et tema lepingut on tarvis uuendada, kusjuures Lila oma kehtib veel terve aasta. Conori agent Julia oli küünte ja hammastega võidelnud, et mees sellesse sarja saaks, aga iga kord, kui Conor stsenaariumi vaatas, märkas ta, et kaotab ekraaniaega.

Ta leidis üles Demelza, kes pladistas mereveebasseinis inimkätega loodud teetammi ja linna idaserva ääristavate kõrgete kaljude vahel. Ta laksutas keelt, mispeale koer kahlas vastu tahtmist tema juurde, tehes seda nii aeglaselt, et ta sai jalutusrihma uuesti kaelarihma külge kinnitada.

Mereveebasseini vastasküljel paiknes tilluke rand, kust viis rada lõheni kaljuseinas. Conor jäi korraks seisma ja mõtles pimedusse piiludes huviga, kui kaugele koobas ulatub. *Molly kindlasti teab*. Molly teadis selle paiga kohta kõike.

„Kas see siin?” küsis Georgia tema selja taga, ning Conor hoidis end vaos, et mitte vanduma hakata.

„Nii räägitakse jah,” vastas Molly, ning kui Conor end ümber pööras, nägi ta kahte naist, kes temast mööda pimedusse vaatasid. Georgial olid jalas kallid disainerkummikud, mis ta ilmselgelt just nende võtete jaoks oli ostnud. Molly omad näisid olevat hangitud Primarki kiirmoepoest.

„Misasi siis?” küsis Conor, kes polnud Molly juuresolekul justkui enam suuteline normaalselt rääkima.

„Piraadikoobas!” ütles Georgia.

„Salakaubavedajate koobas,” parandas teda Molly. „Nad tavatse- sid keskööl oma kauba siia tuua, et tolliametnikud neid ei näeks ...”

„Vältides imekombel kõiki neid kaljusid sadama sissepääsu juures,” pomises Conor.

„Sadamas olid ju tuled,” sõnas Molly, justkui Conor oleks poole aruga.

„Mida tolliametnikud ei näinud?”

„Conor!” hoiatas Georgia meest.

„Nagu ma juba mainisin, tõid nad kauba siia ja ladustasid koo-
passe. Koopalakke oli aga lõigatud auk ja pandud luuk ning sealt
viis käik publi keldrisse ...” näitas naine käega, mispeale kõik jäid
silmitsema kõrgemal kalju peal seisvat publi Sinine Delfin, „... et
saaksid sealt oma asjad ära tuua, ilma et keegi neid näeks.”

„Ning tolliametnikud ei käinud iial keldrit kontrollimas?”

„Nojah, ikka käisid, aga kraam oli siis juba seal.”

„Nad ei näinud, kuidas see toodi,” lisas Georgia, justkui selles
seisneski kogu kavalus.

Conor pööritas silmi ja hakkas tagasi ranna poole minema. „Selles
loos on nii palju küsitavusi,” lausus ta.

„Mis ei muuda seda vähem tõeseks.” Conori kõrval kõndiv Molly
müskas teda, küünarnukk varrukas ja mehe ribid jaki varjus, aga
mõlema keha läbis liigagi tugev elektrivool. „Ole nüüd, Conor. Kas
see valmistab sulle tõesti piina, kui sa minusse veidikenegi usuksid?”

Conor vaatas kõrvale ning ta pilk jäi pidama oma väikesel majal,
kust avanes vaade abajale. „Eelmisel korral valmistas,” vastas ta.

„No nii,” alustas Georgia just siis, kui Molly mõtles, et on pääsenud,
„mida see veel tähendas?”

Punapead peavad kahjuks arvestama asjaoluga, et kui nad punas-
tavad, on see kõigile kohe näha. Molly püüdis kogu hingest põskedele
tõusvat õhetust kontrollida, küsides vastu: „Mis tähendas mida?”

Georgia heitis talle kavala pilgu. „Sina ja Conor.”

Molly põrnitses midagi nägemata Carsoni teetuba – paika, kus
doktor Wenn ja tema abikaasa tavaliselt juttu ajasid, ning mida ta
oma ringkäikudel güidina alati turistidele näitas – ja soovis, et pähe
tuleks hea vastus. Üldjuhul õnnestus tal luiskamine hästi. „Ma ei tea,
mida sa silmas pead. Ma lihtsalt nägin teda tee peal seismas.”

„Loomulikult,” nentis Georgia seda sõna sarkastiliselt venitades.
„Teie vahel on midagi enam, Molly Higgins.”

Molly lasi mitu võimalikku vabandust valguskiirusel läbi pea vihi-
seda. Higginsiks olemise puhul oli vähemalt see eelis, et vabandused

olid kiired tulema. Tema salakaubavedajatest esivanemate veri tuli talle appi. „Tead, asi on lihtsalt selles,” alustas ta, „et paar aastat tagasi juhtusin telekast nägema üht ajaloolist värki, kus ta kaasa tegi, seda, kus ta pidevalt kõiki riided seljast kooris, ja kui ma teda päriselus nägin, oli mul kohutavalt piinlik, mõistad?”

See polnudki üdini vale. Conor oli aastate jooksul lisanud vürtsi rohkem kui ühele ajaloolisele draamale. Aga Mollyl polnud tarvis vaadata telekat, et teada, kuidas mees alasti välja näeb. Mälestus lihast ja luust mehest oli igaveseks tema püsimällu salvestatud.

„Ole nüüd, Molly! Mulle võid ju öelda.” Georgia põimis käsivarre semulikult Molly käevangu. „Ega sina pole ometi põhjus, miks Conor eelmisel aastal nii veidras tujus oli?”

Mollyle Georgia meeldis. Ta oli nutikas ja töökas, ning just tema oli andnud Mollyle võimaluse võttemeeskonnaga liituda, aga ta armastas kuulujutte levitada. Naise loki juustega pea oli kõikvõimalikke saladusi täis.

„Ma olin eelmisel aastal haruharva kohal,” lausus Molly, ning nagu parimate valedel puhul ikka, oli see ühtlasi tõde. „Ma elasin Exeteris. Käisin siin ainult oma perel külas.”

„Või nii.” Georgia näis pettununa. „Kohalikud klatšimoorid ei tea vist samuti? Päris kindlasti käis Conor siin kellegagi kohtamas. Ta oli mitu nädalat järjest ülirõõmus, ning siis järsku täiesti tujust ära. Ma olen pool näitetruppi läbi kaalunud, aga ei oska välja mõelda, kes see naine oli.”

„Pole aimugi,” ütles Molly muretult ja lisis kibeda tõe: „Ma vaevu tunnen teda.”

Ta jalutas koos Georgiaga mööda Fore Streeti edasi ja jättis siis naise kaameranurki arutava telerahva seltsi. Molly oleks üksi kiiremini üles Top Roadile jõudnud – ta oli naeruväärselt järskude Port Trevani tänavatega harjunud ja võis arendada väga head tempot, kui tal polnud tarvis pidada sammu kellegagi, kes oli sunnitud iga paari minuti järel peatuma ja hinge tõmbamiseks kaunist vaadet imetlema.

Ta põikas sisse Port Trevani puhkemajade kontorisse ja täitis tööplaani, tõrjudes samal ajal kontori juhataja küsimusi „selle sarmika

Conor Blackstone'i" kohta, kes on jälle linnas, ning tal õnnestus oma arvamus endale hoida samamoodi nagu eelmisel aastal, kui ta pilk esimest korda mehele pidama jäi. Ta kavatses koristada Conori maja ajal, mil too väljas tööl on, ning ignoreerida meest, kui nende rajad ristuvad ajal, mil ta ise on Georgia juures tööl, ning ... kogu lugu. Ei midagi enam. Conor on lihtsalt keegi, kes teeb oma tööd, ning tema samuti.

Mehe sügav seksikas hääl ja sassis seksikad juuksed ja välkuvad seksikad silmad ei paku talle vähimalgi määral huvi.

Molly kuulis õuest õhkpidurite kahinat ja vaatas kergendatult käekella. „See on Grace. Homme näeme!”

Ta lahkus kontorist ja sammus üle pisikese parkimisplatsi Top Roadile, kus koolibuss lasi parasjagu reisijaid välja.

Tal vedas, et nad olid saanud tema tööaja ühildada koolibussi sõidugraafikuga. Loomulikult kulus tal kojuminekuks terve tund, sest Põhja-Cornwallis kulus kõikjale jõudmiseks kaks korda rohkem aega, kui oleks pidanud, aga Molly oli auto maha müünud ja selle piirkonna riiklik bussiliiklus allpool igasugu arvestust.

Ta lehvitas, kui koolibuss liikuma hakkas ja tema väike õeke üle tänava kõnniteel nähtavale ilmus. Juuksed patsist lahti pääsenud, prilliklaasid määrdunud, seelik viltu seljas. Tüdruk seisis teistest lastest veidi eemal.

Üle tee läinud, jõudis Molly õe juurde täpselt õigel ajal, et kuulda sosinat: „Ja sa ju tead, mida räägitakse,” mispeale ta manas näole särava naeratuse, et Grace'i tähelepanu kõrvale juhtida.

„Gracie! Kas sul oli tore päev?”

Õe pingul naeratusest oli selge, et ta valetab, vastates: „Ikka, vahva. Ja sinul tööpäev läbi?”

„Praeguseks küll,” kinnitas Molly. Ta heitis pilgu käekellale. Tal ei õnnestunud pubis Samilt nädala lõpuni ühtki vahetust endale saada, küll aga pidi ta järgmisel päeval vara tõusma, et aidata Georgial veenda vana Derek Temple'it filmivõteteks neile oma Mark I Land Roverit laenama. Temple'id olid mitme põlvkonna vältel olnud Port Trevanis kalurid. Molly oli mitmega neist koos koolis käinud ja vägagi

lootusrikas selles osas, et ühine ajalugu võib osutada tema Higginsiks olekust tähtsamaks. See ja madala kaelusega T-särk.

Ta haigutas tahtmatult. Hilised magamaminekud ja varajased tõusmised. Tema kehakell ei teadnud, mida see temaga teeb.

Nad hakkasid Grace'i aeglates tempos tagasi maja poole minema. Molly kuulis, kuidas paar jõmpsikat itsitasid ja heitis järsu pilgu selja taha, et neile altkulmu otsa vaadata, aga kõigil nägudel oli mitte-midagiütlev ilme.

Ära tee neist välja, tavatses ema öelda, kui inimesed Molly selja taga sosistasid, et ka tema on üks „neist Higginsitest”. *Ignoreeri neid. Ole sellest üle*. Sest ainus asi, mida nad soovivad, on sinu reageering, et sa oma viha nende peale välja valaksid, ning siis saaksid nad öelda, et sina alustasid tüli ja kannatada saab sinu maine.

Molly oli kogu elu olnud üle selja taga sosistamisest ja oma unistusest anda kord kõva keretäis jõmpsikatele, kes iga kord paganama puhtalt pääsesid. Teda valdas ühtaegu raev ja südamevalu, et Grace pidi läbi elama sedasama.

„Mis tunne siis lõpuklassis ka on?” küsis Molly. „Kas kooli valitseda on äge?”

Grace heitis talle põlgliku pilgu. „Ma olen valmis sellest paigast kohe lahkuma,” vastas ta kümneaastase kohta liigagi täiskasvanulikult.

„Jep, seda küll, vähem kui aasta pärast oledki sealt läinud,” lubas Molly. „Sind ootab ees uus algus.”

„Nendesamade lastega,” tuletas Grace talle süngelt meelde.

„Ja suure hulga uutega! Teid jagatakse uutesse klassidesse. Enamikki neist luusereist pole sul enam tarvis taluda.”

Grace kehtas lihtsalt õlgu ja Molly süda murenes veidi. Kes tema väikese õe elu õnnetuks teinud lapsed õige olid? Kuidas nad julgesid? Kuidas nad said Grace'i vaadates näha midagi muud peale fantastilise, heasüdamliku, kelmika ja targa tüdruku?

Nad on lihtsalt kadedad. Seda oli ta öelnud oma vanemale õele Tansyle palju aastaid tagasi, kui too oli tulivihasena koju tulnud, sest mingi *mõrd* temast klass allpool oli naeruvääristanud tema juukseid. Ning Tansy oli enesevalitsuse kaotanud ja tema peale karjunud ...

Nojah, seda oli Tansy päris sageli teinud. Molly mõtles huviga, kelle peale õde praegu karjub.

Nad pöörasid ümber nurga Bluebell Terrace'ile. Seal seisis kodu, ilmetud täisnurksed kiviplokid reas, uskumatult kaugel võluvatest pilla-palla laiali majakestest viie minuti kaugusel all orus.

Molly vanavanemad olid kuuekümnendatel oma Endellion Streetil paikneva hämara niiske maja kergendustundega maha müünud. Vanataat oli loomulikult tõeline Higgins, alati valmis kiiret nutsu teenima. Ise veel arvas, et tema idee vahetada 'irmus pisike uberik uhiuue läikima löödud maja vastu, kus on topeltaknad ja elekter *igas* toas, on geniaalne.

Mollyl polnud tarvis vaadata kinnisvaraportaali, saamaks teada, et vanataadile kunagi nii suurt rõõmu pakkunud maja väärtus oli praegu vähem kui kolmandik maha müüdud maja väärtusest.

Mõnikord tegi ta ringi ja läks mööda Endellion Streeti lihtsalt selleks, et näha vanataadi endise maja ette ritta seatud kalleid Hunteri kummikuid ja lainelaudu, aknaklaasil tagasihoidlik viietärnne turismikleebis, satelliittaldrik maja teisele küljele ära peidetud. Inimestel, kes seal suvitasid, olid tõupuhtad Labradori retriiverid ja tõupuhtad lapsed ja tõupuhtad usaldusfondid.

Keegi teenis selle vana maja pealt nüüd kõvasti pappi, ning see keegi polnud Higgins.

Ta jalutas mööda pragunenud betoonplaatidega kaetud jalgrada majani, mis kandis aadressi Bluebell Terrace 6, silmitses põlglikult jämedat krohvipinda, ning astus koos Grace'iga külguksest sisse.

Emast polnud jälgegi, aga köögipõrandal vedelesid püksikud. Molly korjas need endamisi vandudes üles. Püksikud ei kuulunud talle ega emale ega Grace'ile. Need olid vastupidavad ja praktilised, ja jumal tänatud, puhtad.

„Piran, sa väike vänt,“ pomises ta. Loomulikult oli ta lõpuks tõelise Higginsina endale kassi võtnud.

„Molly, see on inetu sõna,“ noomis teda Grace.

„Tühipaljas sõna,“ nentis Molly.

„Minu õpetaja ütles, et see tähendab poisi privaatset kehaosa,“ itsitas Grace.

„See tähendab paljusid asju,“ lausus Molly, lootes kogu hingest, et õde seda sõna meelde ei jäta ja pidevalt kasutama ei hakka. Ta läks ohates maja ette, et alukad seinale kinnitatud kaotatud ja leitud asjade kasti panna. Seejärel tükeldas ta lõunasöögiks köögiviljad, sest lõpuks ometi oli tal selleks aega, ning näägutas Grace'i kallal, et õde hakkaks koolitööd tegema, mitte ei vaataks telekast antiigisaadet „Flog It!“.

Välja ilmus ema, kellel oli parasjagu pooleli telesari „Pointless“.

„Oi, tere, kullakesed, ma ei kuulnudki, millal te tulite.“

Emal olid padjatriibud näol. Molly oli juba kõik ema tavalised peidukohad läbi käinud ja pool klaasi sooja valget veini valamusse kallanud. Ta otsustas, et viib järgmisel päeval suure hunniku tühje pudeleid uue autoparkla taaraautomaati, sest seal teda ei tunta ja siis poleks taaskasutuskonteiner välisukse ees ühistupoe selle nädala sooduspakkumiste taarat liiga täis.

Vahel küsis ta endalt, keda kuradit ta lollitab.

„Ma kuulsin, et imeline Conrad Thingummy on jälle linnas filmivõtetel.“ Ema vaatas liialdatud elevusega Molly poole, aga tütar teeskles teadmatust, ehkki tema pulss hüppas üles.

„Kes?“

„Tead küll! Mees, kes on nägupidi tuntud.“

Molly raius porgandil pealsed maha. „Ema, peaaegu kõik inimesed on nägupidi tuntud.“

„Mol-ly. Tead küll, keda ma mõtlen. Meest sellest telesarjast. Seda venda. Kellel on seksikas hääl.“

Molly teadis täpselt, keda ema mõtleb. Ning oli üsna kindel, et ema teab ka Conori nime. Või oleks võinud teada, kui ta poleks nii enesekeskne olnud.

Ta teeskles ükskõiksust, sest ema ei teadnud, et Molly oli pool eelmist suve Conori voodis veetnud. „Kas sa pead silmas Conorit? Conor Blackstone'i?“

„Just!“

Kellel on seksikas hääl. Pagan võtaks, just selline hääl Conoril oli. Nüansirikas sügav bariton, nagu kõige tumedam šokolaad, mis oli toonud talle päris suure hulga esinemisi ja päris suure hulga fänne.

Ja minu. See tõi talle minu.

„Ma ei saa aru, miks sellest nii suur number tehakse,” ütles Grace. „Mia Bonney ja Keara Grey peavad teda väga kuumaks kutiks, aga tegelikult on ta kogu aeg nii tusane.”

Molly varjas naeratust. Mia Bonney ja Keara Grey olid väikesed maadamid, kellel olid tahvelarvutid ja kes kasutasid koolis huuleläiget, ning Molly palus jumalat, et tema õde sama kergelt oma lapsepõlvest ei loobuks.

Ta jäi silmitsema Grace'i – lokkis juuksed silmile langenud, ümargune nägu üleni tedretähniline, prilliklaasid pidevalt määrdunud, ja tundis, kuidas temast uhub üle armastuseline. *Oh, Gracie, palun ära kasva liiga ruttu suureks.*

„Kas jõulude erisaate osas on arenguid?” küsis Conor pigem lootusrikkalt kui ootusärelt.

„Senini mitte, kullake. Ma ei taha tagant torkida, kui neil on selline pabin sees.”

Conor viskas tennisepalli Demelzale, kes sööstis murdlainetesse seda püüdma. „Pabin?”

Julia ohkas. Ta oli hea agent, visa ja võluv vaheldumisi, aga nüüd oli Conor läinud produtsentide juurde ja nad järelsarja soovitades ärevile ajanud, ning isegi Julia ei õnnestunud nende silmis tema head mainet taastada.

„Miski häirib neid. Mitte ainult sinu järelsari. Hoiä kõrvad kikkis, eks? Mul on üks teine klient, kes ootab sellesse sarja osa, ja ma ei taha talle seda pakkuda, kui kõik peaks pekki minema.”

„Mitte miski ei lähe pekki,” nentis Conor ärritunult. Ta oli kindel, et ta oleks sellest kuulnud. Lila leping kehtis veel ühe aasta ning naine oleks talle maininud, kui sarja ei kavatseta pikendada.

„Ehk on nad lihtsalt rahutud,” sõnas Julia. „Kas sa Donnast oled midagi kuulnud?”

Donna Eason mängis doktor Wenni mõistlikku ja lahkete kooliõpetajast abikaasat. Telesaadete võttegraafiku usaldusväärne täitja, alati kindlalt kohal, ja kehv pokkerimängija. „Mis temaga on?”

„Käivad kõlakad, et ta jätab oma mehe maha.”

„Nojah,” ütles Conor, Demelza aga oli mehe juurde tagasi jooksnud ja kukutas nüüd palli lootusrikkalt tema jalge ette. „Ma teadsin seda. Kõik teavad.” Eelmise aasta võtteid olid ilmestanud valjuhäälsed ägedad tülid telefoni vahendusel ja aeg-ajalt ka silmast silma. Sellel aastal näis Donna imetusväärselt rahulikuna, paistis, et ta on kaotanud ka kuus kilo ja lasknud nägu kohendada.

„Seda küll, aga keegi ei tea, kelle pärast ta oma mehe maha jättis. Veel olulisem on aga asjaolu, et kui mees suudab Donna abielurikkumist tõestada, võib ta naise lahutuse käigus puupaljaks teha.”

„Võib-olla ta ei jätagi meest kellegi teise pärast maha,” ütles Conor palliga pettemanöövleid tehes.

„Oh sind vana romantikut. Tenneri sõnul jätab.”

„Mina selles kindel pole,” nentis Conor.

„Häh. Kuule, kes see lokiis juustega tüdruk võtteplatsil on?”

Lokkis juustega. Tedretäppidega. Jonnaka lõuaga. Conor viskas tennisepalli kaugemale, mispeale Demelza pilk ütles, et ta suudaks paremini.

„Molly?” kraaksatas Conor.

„Kes? Ei. Georgia. Tema teab kõike. Küsi temalt Donna kohta, eks?”

„Hangi mulle roll jõulude erisaates, eks?” küsis Conor vastu.

„Ma annan endast parima. Praegu aga püsi vormis, ära lase endale koledat soengut teha ja ära kepi kedagi, keda sa ei peaks keppima, nõus?”

Conor võttis tennisepalli kätte ja lõi selle kõrge kaarega üle Julia pea jälle Molly silmade värvi mere poole. „Ära muretse,” lausus ta. „Seda ma ei tee.”

Sama nädala reedeks oli enamik suurematest tegijatest filmimiseks linnas ning publi ei jõudnud kõiki peente džinnimarkide soovijaid piisavalt kiiresti teenindada, mistõttu kohalikud olid eelmainitud peente džinnimarkide peale pahased.

Molly heitis Samile lihtsalt ma-ju-rääkisin pilgu. Mees oli punninud peente džinnimarkide tellimisele vastu, aga eelmisel aastal olid need nii kähku läbi müüdnud, et Mollyl oli olnud õigus.

Sam pidi hädaolukorra lahendamiseks tormama ühistupoodi stiilse tooniku pudeleid juurde ostma, samal ajal kui Molly ja teised baaritöötajad kaitsesid kindlust ning teesklesid, et teavad, kas toit on mahe või mitte.

„Makrell on nii mahe, et ujus alles täna hommikul lahes,“ ütles Molly Sheila Goodmanile, kes mängis sarjas õde Ursulat, aga veetis suurema osa töövälisest tundidest džinni ja sigaretiga pubi rõdul. „Seda püütakse sellest sadamast merele läinud päevakruisi paatidelt. Pereäri. Enamik paatidest kuulub suguvõsadele, mille liikmed on sajandeid Port Trevanist kalal käinud.“

„Selge, ja tuunikala?“

Molly pilgutas silmi, aga naine näis tõsisena. Molly arvates teadsid kõik, et tuunikala püütakse enamjaolt Vaiksest ookeanist. „Oh, see pärineb kusagilt Newquay kandist,“ vastas ta muretul. „Igatahes mingist paigast, kus surfatakse. Vabanda mind, aga ehk soovid veel üht rabarbridžinni?“

Pubi oli täna õhtul pungil rahvast täis ja Mollyl ei jäänud eriti palju aega mõelda millelegi muule peale järgmise ülesande. Georgia lehvitas talle, Conor ei teinud temast väljagi, peatehnik aga kulutas kindla peale liiga palju aega tema rindade vahtimisele. Pete Attwater lausa pakatas rõõmsameelsusest ja teeskles imehästi, et mäletab kõiki juba eelmisest aastast. Donna Eason istus koos Sheila Goodmaniga nurgas, kulistas kallist džinni ja naeris noori mehi piiludes täiest kõrist.

Jumal tänatud, et Conor end kaugemale hoidis. Mollyl olid temast teatud kindlad mälopildid ning pubi ja tema ise ei vajanud midagi, mis oleks tuletanud neid meelde just praegu. Või millal iganes.

Selle aja peale, kui suurem rüsin vaibus, oli Molly oma sõrmed suure hulga neetud toonikupudelite avamisest rakku hõõrunud. Sam nõjatuse tema kõrval baariletile ja pööritas silmi.

Sam Evans oli kooliajal olnud üks väheseid lapsi, keda Higginsite kohutav maine eemale ei peletanud. Molly arvates oli selle põhjuseks asjaolu, et Sam peab end salaja kuldseks retriiveriks, ning tema elu eesmärk on kõiki armastada ja olla kõigi poolt armastatud.

Praegu oli ta Sinise Delfiini publi omanik ja Molly polnud kordagi kuulnud, et keegi oleks öelnud tema kohta kasvõi üheainsa halva sõna.

Ja kui tahta päris aus olla, siis pidi Molly tunnistama, et osaliselt oli asi ka selles, et ta oleks ähvardanud igauht, kes oleks julgenud selle kuuldavale tuua.

„Ma olen omadega läbi,” lausus Sam ja kallask endale kokakoolat.

„Aga müügitulu on kindlasti hea,” ütles Molly, mispeale mees naeratas.

„Sina mõtled alati rahast, Moll.”

„Seda tehakse alati siis, kui seda pole,” oli Molly nõus.

Sam tegi vabandava grimassi ja alandas häält. „On asi siis nii halb? Ühesõnaga, ma ju tean, et sinu paps, mm ...”

„Ära minu papsi maini,” nähvas Molly ja hingask sügavalt sisse. „Tead, meiega on kõik hästi, ära selle pärast muretse. Aga kui sul on pakkuda lisavahetusi, siis need võtan ma vastu.”

„Kas sa ei magagi?” küsis Sam.

„Uni on neile, kes ei pea murdma pead selle üle, kuidas osta oma väikesele öele järgmiseks aastaks koolivorm,” vastask Molly klaase üksteise otsa kuhjates. „Suudad sa uskuda, et need jubedad kildid maksavad nelikümmend naela tükk? Rääkimata sellest, et iga pesemis-korra järel tuleb voldid uuesti sisse triikida. Mul on kange tahtmine ta toidukillesse mässituna kooli saata.”

„Mäletad seda korda, kui keegi bussiistmetele ketšupit pritsis?” tahtis Sam teada, mispeale Molly oigas.

„Mäletan, ning see nägi välja, justkui oleksid mul päevad – suur tänu, et seda naljakat juhtumit meelde tuletasid,” ütles Molly hetkel, kui Sam astus sammu ette, et kellegi tellimus vastu võtta.

„Palun üks Doom Bari õlu ja klaas valget kuiva veini,” lausus sügav mahlakas hääle, mis sai kuuluda ainult Conorige. *Ab kui tore, ma olen nii rõõmus, et ta seda mensilugu kuulis.*

„Kuidas su koeral läheb?” küsis Sam südamlikult.

„Oi, väga hästi.” Molly ei pidanud end ümber pöörama, et Conori hääles soojust kuulda. „Jätsin ta tänaseks õhtuks majja, tema jaoks

on siin väheke liiga lärmakas. Ta väsitas end lõpuks hullult ära, sest jooksis rannas nii kaua ringi.”

„Kas sa oled oktoobris veel siin? Siis võid ta Polzeathi randa viia,” ütles Sam. „Mõõnaajal on seal ligi kahe kilomeetrine liivariba.”

„Kõlab fantastiliselt.”

Kui Conor unustas näidelda, oli ta hääles aimata põhjapoolset aktsenti. Suurema osa ajast rääkis ta samasuguse Briti standardhääldusega nagu kõik ülejäänud trupi liikmed, mis oli kahtlemata teatrikooli tagajärg, ning kui ta mängis Johnny Wenni, lisas ta oma aktsendile täpselt õige annuse korni oma, et ta kõlaks autentselt, ent ei muutuks koomiliseks. Aga hetkedel, mil ta kaotas valvsuse ...

... nagu näiteks siis, kui me olime omavahel ...

... hiilis jorkširi murrak ta häälede tagasi. Ja pagan võtaks, kui põrgulikult seksikas see oli.

„Hei, Blackstone, kus mu jook on?” hüüdis naisehää, ning Molly vaatas sinnapoole ja nägi Lila Jenkinsit, kes mängis sarjas Jamaica't pärit vastuvõtusekretäri ja nüüd Conorile lehvitas. Naine oli imepisike ja väga ilus, palju ilusam, kui ta oma kohmaka soengu ja paksude prilliraamidega ekraanilt paistis. Sellal kui Molly teda silmitses, viis Conor joogid lauda ja naine andis talle põsemusi. Conor pööritas silmi ja kinkis naisele hella naeratuse.

„Oi, kas siit saaks ainet kulisside taguseks klatšiks?” küsis Sam. „Conor ja Lila?”

„Ära räägi rumalusi,” ütles Molly automaatselt, ehkki nad näisid tõepoolest lähedased.

„Sa pole ometi armukade, Moll?”

„Mida, Lila peale? Nojah, sa ju näed, kui vapustav see naine on,” vahetas Molly teemat. Lila jättis tõesti armsa mulje. Molly ei tohtinud temast halvasti mõelda. „Ära mõtlegi hakata kuulujutte levitama, Sam Evans.”

„Kuulujutte kelle kohta?” tahtis teada Georgia, kes oli äkitselt baari ilmunud ja viibutas oma tühja klaasi.

Molly heitis tema klaasi rabarbridžinni ja ingveriõllega uuesti täitma minnes Samile hoiatava pilgu.

Sam ei teinud Mollyst väljagi ja lausus: „Lila ja Conor. Kas sulle ei tundu, et nad on väga lähedased?”

Molly tõmbus pingule, aga tema üllatuseks puhkes Georgia seepeale naerma.

„Nalja teed või? Lila käib Conori õega.” Ta surus käe suule. „Kuss, mina pole midagi öelnud!”

Sami silmad läksid suureks. Molly toksas mehele vastu külge ja pani Georgia joogi letile. „Meie pole midagi kuulnud. Ei ole ju, Sam?” rõhutas ta.

„Eip. Mitte ainsatki sõna.”

Lila ei käi Conoriga. Molly poleks tohtinud selle üle kergendust tunda, sest pagan võtaks, see polnud tema asi, kellega Conor käib. Mees polnud kordagi maininud, et tal on õde. Ta polnud Mollyle oma eraelust kunagi midagi rääkinud. Ilmselgelt polnud Molly talle midagi enam kui tühipaljas suveseiklus. Tõenäoliselt on tal igas võttepaigas temasuguseid tütarlapsi – lihtsameelseid rumalaid tüdrukuid, kes pidasid end eriliseks.

Pole siis ime, et ta tahtis mind saladuses hoida.

Georgia tegi kergendust väljendava žesti ja teatas, et ei soovi kahekümnesest rahatähest ülejääki tagasi saada. „Aga et jutt juba käimisele läks,” jätkas ta üle õla vaadates ja häält vandeseltslaslikult alandades, „siis andke mulle teada, kui te Donnat kellegagi näete, eks?”

Mõlemad pöörasid pilgu Georgiaga samasse suunda ning nägid Donnat ja Sheilat, kellest viimane kõkutas häbitult naeru.

„Kas Donna pole mitte abielus?” küsis Sam.

„Tehniliselt võttes küll,” vastas Georgia ja liigutas kulme ülesalla. Kui naine oma laua juurde tagasi tuikus, vaatas Molly Samile hoiatavalt otsa.

„Me pole siin selleks, et klatšida,” lausus ta. „Kui Donna on eksi-teel või Lila kapis, siis pole meie asi teda sealt välja sikutada.”

„Oi, minu suu on lukus,” sõnas Sam. „Aga täna öösel näen ma imelisi unenägusid.”

„Sam, ääkk,” ütles Molly ja läks üht operaatorit teenindama.